

Ministr zahraničních věcí
České republiky

PhDr. Lubomír Zaorálek

V Praze, dne **3** února 2017

Č. j.: 93103/2017-OPL

ROZHODNUTÍ

Ministr zahraničních věcí, jakožto vedoucí ústředního správního úřadu, příslušný podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl ve věci **rozkladu** proti usnesení Velvyslanectví České republiky v Káhiře č. j. 1043/2016-Cairo ze dne 24. 11. 2016 žadatele .

takto:

Rozkladu proti usnesení Velvyslanectví České republiky v Káhiře č. j. 1043/2016-Cairo ze dne 24. 11. 2016, kterým bylo zastaveno správní řízení podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu pro zjevnou bezpředmětnost, **se** podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu

zamítá.

Odůvodnění

I.

Velvyslanectví České republiky v Káhiře (dále jen „ZÚ Káhira“) obdrželo dne 13. 10. 2016 **žádost o dlouhodobé vízum za účelem podnikání** dle ust. § 30 a ust. § 170 odst. 1 zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) spojenou se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti dle ustanovení § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců.

Žadatel v odůvodnění své žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu ust. § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců uvádí, že během svého předchozího pobytu na území České republiky na přelomu let 2015 a 2016 zde založil obchodní společnost Tripoli impex s.r.o., jejímž je zároveň jednatelem. S ohledem na tuto skutečnost měl údajně v úmyslu po svém návratu do Libye požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem podnikání. Příslušným zastupitelským úřadem pro občany Libye je ZÚ Tunis, avšak konzulární působnost je do odvolání vykonávána prostřednictvím ZÚ Káhira. Žadatel v této souvislosti doslova uvádí, že „*Občané Libye mužského pohlaví ve věku 18-50 let potřebují ke vstupu do Egypta vízum, avšak je známou skutečností, že Egypt této kategorii občanů vstupní víza neuděluje*“. Žadatel dodává, že ani jeho žádosti o udělení vstupního víza do Egypta podané dne 5. 2. 2016 nebylo vyhověno. Dále uvádí, že neměl možnost se dostavit na ZÚ Káhira osobně za účelem podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nad 90 dnů za účelem podnikání, a proto požádal o udělení schengenského víza na zastupitelském úřadu Rakouské republiky v Tunisku a dne 18. 3. 2016 přicestoval přes Rakousko do České republiky, aby zde mohl podat žádost o udělení dlouhodobého víza. Dle jeho tvrzení však zde zjistil, že nemůže podat žádost na území České republiky. Vzhledem k tomu, že v současné době žadatel pobývá na území České republiky na základě opakovaně vydávaného výjezdního příkazu s platností do 14. 11. 2016 a nemá údajně možnost podat osobně žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem podnikání z důvodu tvrzené nemožnosti získání vstupního víza do Egypta, žádá o upuštění od povinnosti osobní přítomnosti při podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání.

ZÚ Káhira konstatuje, že v rámci institutu správního uvážení zvážil situaci žadatele a shledal, že žádost o upuštění od povinnosti osobní přítomnosti není opodstatněná. ZÚ Káhira odmítá žadatelovo obecné zdůvodnění, že Egyptská arabská republika neuděluje vstupní víza kategorii občanů mužského pohlaví ve věku 18 – 50 let a uvádí, že jsou zcela běžně přijímány žádosti od této kategorie žadatelů. Nadto ZÚ Káhira konstatuje, že žadatel ničím nedokládá údajné zamítnutí jeho žádosti o udělení vstupního víza do Egyptské arabské republiky. ZÚ Káhira dále zdůrazňuje, že se již v době podání žádosti na zastupitelském úřadu Rakouské republiky dopustil obcházení Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009) o Kodexu Společenství o vízech (tzv. Vízový kodex), v platném znění, a to s ohledem na skutečnost, že žadatelovým úmyslem k vycestování z Rakouska do České republiky bylo podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání. Nadto není zřejmé, na základě jakého pobytového oprávnění žadatel nyní v České republice pobývá, neboť platnost výjezdního příkazu měla údajně skončit ke dni 14. 11. 2016. Kromě toho vedly ZÚ Káhira k rozhodnutí o nepovolení upuštění od osobní přítomnosti formální nedostatky podané žádosti, a sice v první řadě absence originálu platného cestovního dokladu přiloženého k žádosti, jak vyžaduje ust. § 31 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dalším pochybením bylo neuhrazení správního poplatku za podání žádosti o dlouhodobé vízum ve smyslu ust. § 5 odst. 2 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správních poplatcích“), podle něhož je poplatek vždy

splatný před započítáním úkonu. Žadatel se nepodrobil v souladu s ust. § 55 odst. 3 zákona o pobytu cizinců sejmutí biometrických údajů a nepodstoupil obligatorní pohovor dle ust. § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Některé náležitosti předložené žadatelem (mimo jiné výpis z obchodního rejstříku) byly v rozporu s ust. § 55 odst. 1 zákona o pobytu cizinců starší než 180 dnů.

ZÚ Káhira se z výše uvedených důvodů rozhodl žádosti nevyhovět a trvat na povinnosti osobní přítomnosti žadatele při podání žádosti v souladu s příslušným ustanovením zákona o pobytu cizinců. Dne 24. 11. 2016 bylo vydáno **usnesení č.j. 1043/2016-Cairo o zastavení věci** pro zjevnou bezpředmětnost dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

II.

Proti tomuto usnesení byl podán **rozklad** dle ustanovení § 152 správního řádu, který byl Ministerstvu zahraničních věcí České republiky (dále jen „MZV ČR“) doručen dne 30. 1. 2017.

Žadatel v odůvodnění podaného rozkladu konstatuje:

1. (V rozkladu označeno jako a) – d)) Žadatel uvádí, že k žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání přikládal mnoho dokladů a připouští, že některé z nich již byly starší, než stanoví zákon o pobytu cizinců a že opomněl požadovaným způsobem ověřit výpis z trestního rejstříku. Zdůrazňuje však, že v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména zásadou zakotvenou v ust. § 4 odst. 1, 2 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) má správní orgán povinnost podle možností dotčeným osobám vycházet vstříc, poskytnout jim veškeré ponaučení o právech a povinnostech a umožnit jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Odkazuje také na ust. § 5 správního řádu, podle něhož, pokud to umožňuje povaha projednávané věci, se správní orgán pokusí o smírné odstranění rozporů, které brání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci.

Žadatel se domnívá, že měl být v souladu s těmito zásadami správním orgánem poučen o tom, že přiložené dokumenty nejsou v pořádku a měla mu být poskytnuta přiměřená lhůta k jejich doplnění. Dodává, že stejný postup měl správní orgán zvolit v případě správního poplatku, který žadatel neuhradil jen proto, že si nebyl jistý, zda správní orgán přijme jeho žádost o dlouhodobé vízum bez jeho osobní přítomnosti. Z tohoto důvodu žadatel za účelem pružné komunikace přiložil k samotné žádosti kromě fyzické adresy pobytu také telefonní číslo a e-mail, jejichž prostřednictvím jej mohl správní orgán kdykoliv vyzvat k zaplacení správního poplatku, avšak nikdy tak neučinil.

Dále žadatel uvádí, že stejný postup respektují také soudy, před nimiž by řízení mělo být z povahy věci formálnější než před správním orgánem, jehož činnost je ovládána mimo jiné zásadou bezformálnosti a vstřícnosti. V této souvislosti žadatel odkazuje na nálezy Ústavního soudu České

republiky sp. zn. II ÚS 377/2000, I. ÚS 234/99, IV. ÚS 238/99, IV. ÚS 48/01, v nichž Ústavní soud České republiky dospěl k závěru, že nedoručením výzvy k zaplacení soudního poplatku bylo stěžovateli odebráno právo na soudní ochranu. Proto se žadatel domnívá, že správní orgán se tím, že jej nevyzval k doplnění aktuálních podkladů a zaplacení správního poplatku dopustil porušení základních zásad činnosti správních orgánů zakotvených v ust. § 4 – 5 správního řádu, a napadené usnesení o zastavení věci je tedy **nezákonné**. Žadatel dodává, že tato tvrzená nezákonnost zamezila projednání jeho žádosti, a přímo tak zasáhla do jeho práv. Zároveň konstatuje, že k rozkladu přikládá požadované dokumenty splňující požadavek aktuálnosti, ověřený výpis z trestního rejstříku a kopii svého cestovního dokladu dokládající pobytový titul v České republice minimálně do 13. 1. 2017.

2. (V rozkladu označeno jako e) – f)) Žadatel se v dalším bodě podaného rozkladu vyjadřuje k dalším formálním pochybením, která jsou mu vytýkána ZÚ Káhira v napadeném usnesení o zastavení věci. K nesplnění povinnosti podrobení se sejmutí biometrických údajů na ZÚ Káhira žadatel konstatuje, že sám zákon o pobytu cizinců ve svém ust. § 170 odst. 1 umožňuje podat žádost o vízum bez osobní přítomnosti na zastupitelském úřadě. Žadatel uvádí, že v České republice nemůže pobývat bez platného cestovního dokladu, a nemůže jej tedy zastupitelskému úřadu zaslat poštou. Stejně tak se žadatel nemůže podrobit sejmutí biometrických údajů na zastupitelském úřadě, neboť není přítomen v Egyptské arabské republice. Dle jeho slov je ale připraven se podrobit sejmutí biometrických údajů na kterémkoli z úřadů v České republice. V souvislosti s ust. § 170 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dále žadatel uvádí, že pokud toto ustanovení výslovně předvídá možnost upuštění od povinnosti osobního podání žádosti v odůvodněných případech, musí správní orgán zároveň zajistit, aby uplatnění této možnosti bylo fakticky možné.

Dále žadatel na tomto místě zdůrazňuje, že o vízum do Egypta žádal dne 5. 2. 2016 a opakovaně kontaktoval zastupitelský úřad Egyptské arabské republiky v Tunisu e-mailem i telefonicky. Na e-mail, ani žádost nebylo dle jeho tvrzení nijak reagováno a bylo mu pouze telefonicky sděleno, že vízum nedostane.

Na závěr žadatel uvádí, že pokud by pro něho bylo možné získat vízum do Egypta a mohl se osobně dostavit na ZÚ Káhira, rád by tak učinil, ovšem v současné době je ve „*velmi svízelné a zároveň absurdní situaci*“, kdy kvůli údajné nemožnosti vstoupit na území Egyptské arabské republiky nemůže učinit podání žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem podnikání na ZÚ Káhira osobně.

III.

K argumentům žadatele v rozkladu se uvádí následující:

Zaprvé, k bodům a) – f) odůvodnění podaného rozkladu se uvádí, že uvedené argumenty jsou v rámci probíhajícího řízení o rozkladu irelevantní. Žadatel se na tomto místě toliko vyjadřuje k bodům usnesení ZÚ Káhira, které byly v napadeném usnesení o zastavení věci uvedeny **nad rámec** věcného odůvodnění zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání.

Zadruhé, k tvrzené nemožnosti získání vstupního víza do Egyptské arabské republiky je potřeba uvést následující:

Předně, žadatel v žádosti o upuštění od osobní přítomnosti argumentoval tím, že Egyptská arabská republika údajně odmítá udělovat víza občanům Libye mužského pohlaví ve věku 18 – 50 let. Jednalo se o jediný argument, kterým žadatel zdůvodňoval žádost o upuštění od osobního podání. Toto tvrzení ovšem ZÚ Káhira vyvrátil v napadeném usnesení o zastavení věci, když v této souvislosti konstatoval, že *„žadatelovo obecné zdůvodnění, že kategorii občanů Libye mužského pohlaví ve věku 18 – 50 let Egyptská arabská republika vstupní víza neuděluje, bylo ZÚ ČR v Káhiře místním šetřením přezkoumáno a bylo shledáno, že uvedená informace není věcně správná, neboť ZÚ ČR v Káhiře od vízových žadatelů, spadajících do této kategorie, zcela běžně žádosti o víza přijímá.“* Podle informací ZÚ Káhira se na konzulární úsek tohoto zastupitelského úřadu běžně dostavují státní občané Libye mužského pohlaví ve věku 18 – 50 let za účelem podání žádosti o vízum, a nelze tedy přisvědčit žadatelovu tvrzení, že Egyptská arabská republika odmítá udělovat vstupní víza této kategorii občanů Libye.

Navíc, ačkoli se žadatel se v rozkladu opětovně vyjadřuje v tom smyslu, že je pro něj nemožné získat vstupní vízum do Egypta, o něž údajně opakovaně neúspěšně žádal, tyto své neúspěšné pokusy však ničím nedokládá, ani nevysvětluje, proč je pro něho nemožné vstupní vízum získat.

Konečně je v této souvislosti nezbytné uvést, že v případě žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání je zastupitelský úřad povinen provést se žadatelem pohovor, a osobní přítomnost žadatele je tedy v rámci podávání žádosti o dotčený pobytový titul **nezbytná**.

Závěr

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze dále odvolat.

Vážený pan